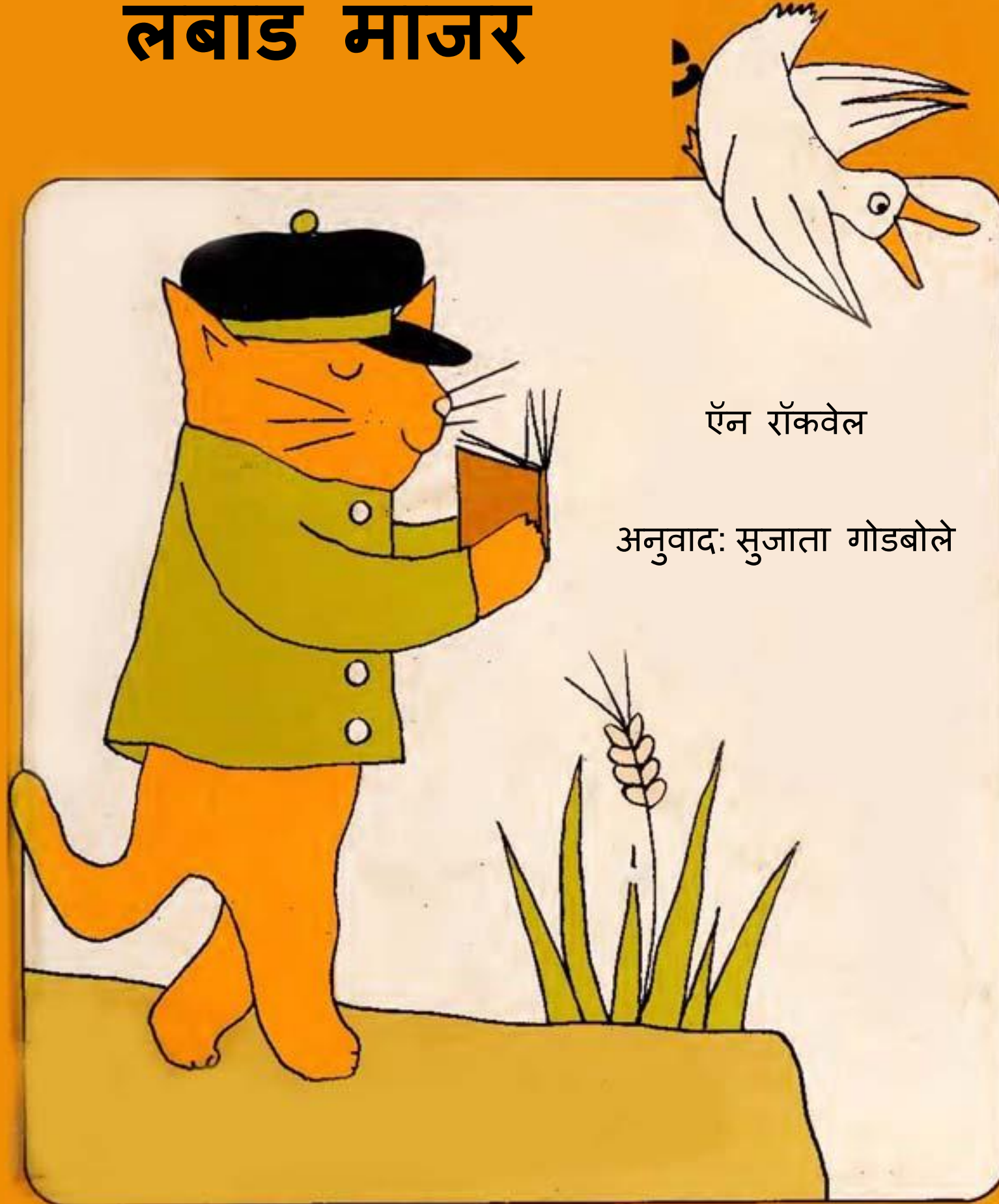

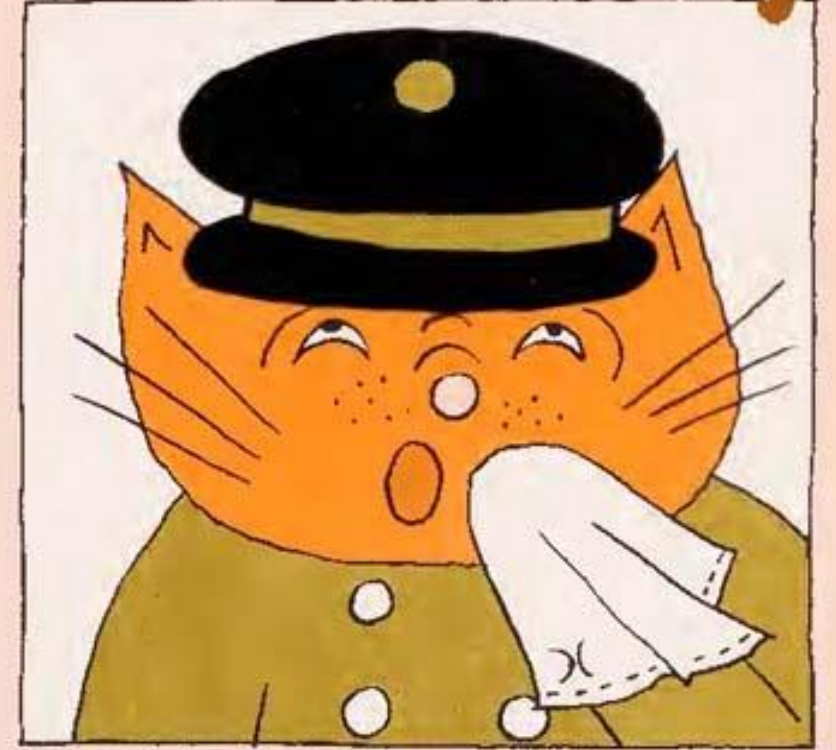
हेन्नी नावाचे लबाड मांजर

एँन रॉकवेल

अनुवाद: सुजाता गोडबोले

हेन्नी नावाचे लबाड मांजर

ऍन रॉकवेल

अनुवाद: सुजाता गोडबोले

१. मोठा, खोल खड्डा

हेन्नी नावाचे मांजर

एक छान पुस्तक वाचत

चालले होते.

चालता चालता बराच वेळ झाला.

आपण कुठे चाललो आहोत

इकडे त्याचे लक्षच नव्हते.

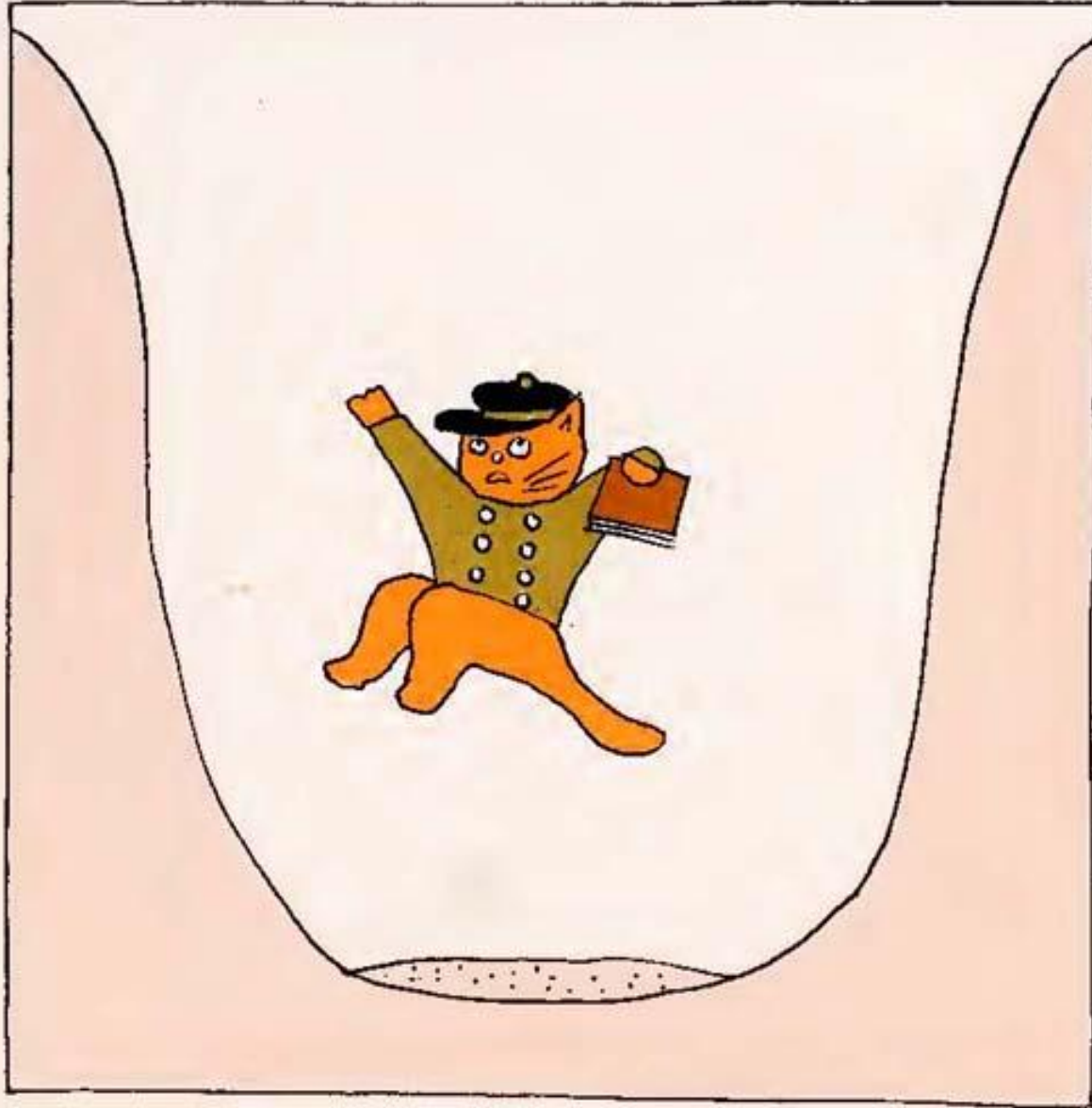
मग हेन्नी नावाचे हे मांजर

एका मोठ्या, खोल खड्ड्यात पडले.

पडल्यावर त्याला काही लागले नाही,
पण त्या मोठ्या, खोल खड्ड्यातून
त्याला काही बाहेर पडता येईना.
त्याने उडी मारून बाहेर येण्याचा प्रयत्न केला,
पण ते काही जमले नाही.

त्याने चढून बाहेर येण्याचा प्रयत्न केला,
पण दरवेळी ते खाली घसरायचे
आणि परत खड्ड्यात पडायचे.

“छे!” हेन्नी नावाचे मांजर म्हणाले.

“आता आली का पंचाईत!

या खड्ड्यातून तर मला

बाहेर पडताच येत नाही.

आता काय बरे करावे?”

मग हेन्नी नावाचे मांजर

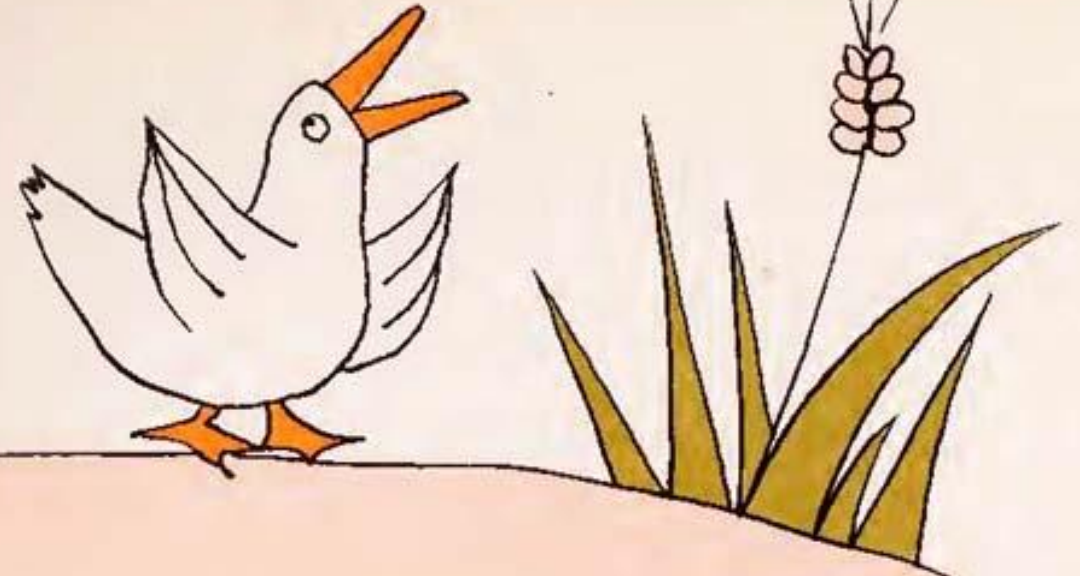
विचार करू लागले.

खोल खड्ड्याच्या तळाशी

उन्हात बसून

मांजर विचार करू लागले.

असा बराच वेळ गेला.

२. बदक

“क्वॅक! क्वॅक! क्वॅक!”

बाहेर एक बदक फिरायला निघाले होते.

हेन्नी नावाचे मांजर

उड्या मारत गाऊ लागले.

“मिर्वाव! मिर्वाव!

आनंदी आनंद गडे!

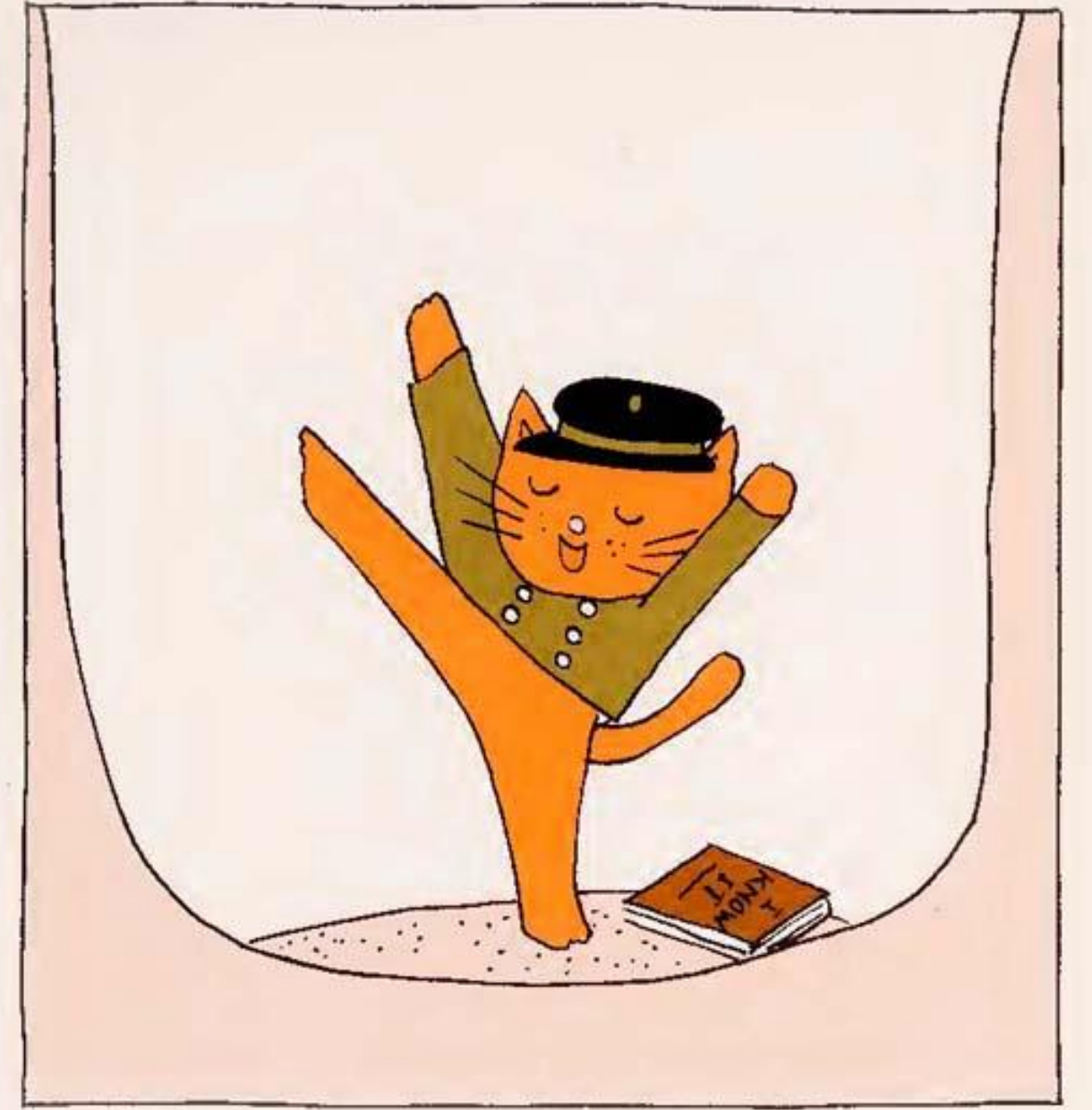
मिर्वाव! मिर्वाव!

आनंदी आनंद गडे!”

बदकाने मोठ्या, खोल खड्ड्यात वाकून पाहिले.

“अरे! तू खड्ड्यात काय करतो आहेस?”

बदकाने हेन्नी नावाच्या मांजराला विचारले.

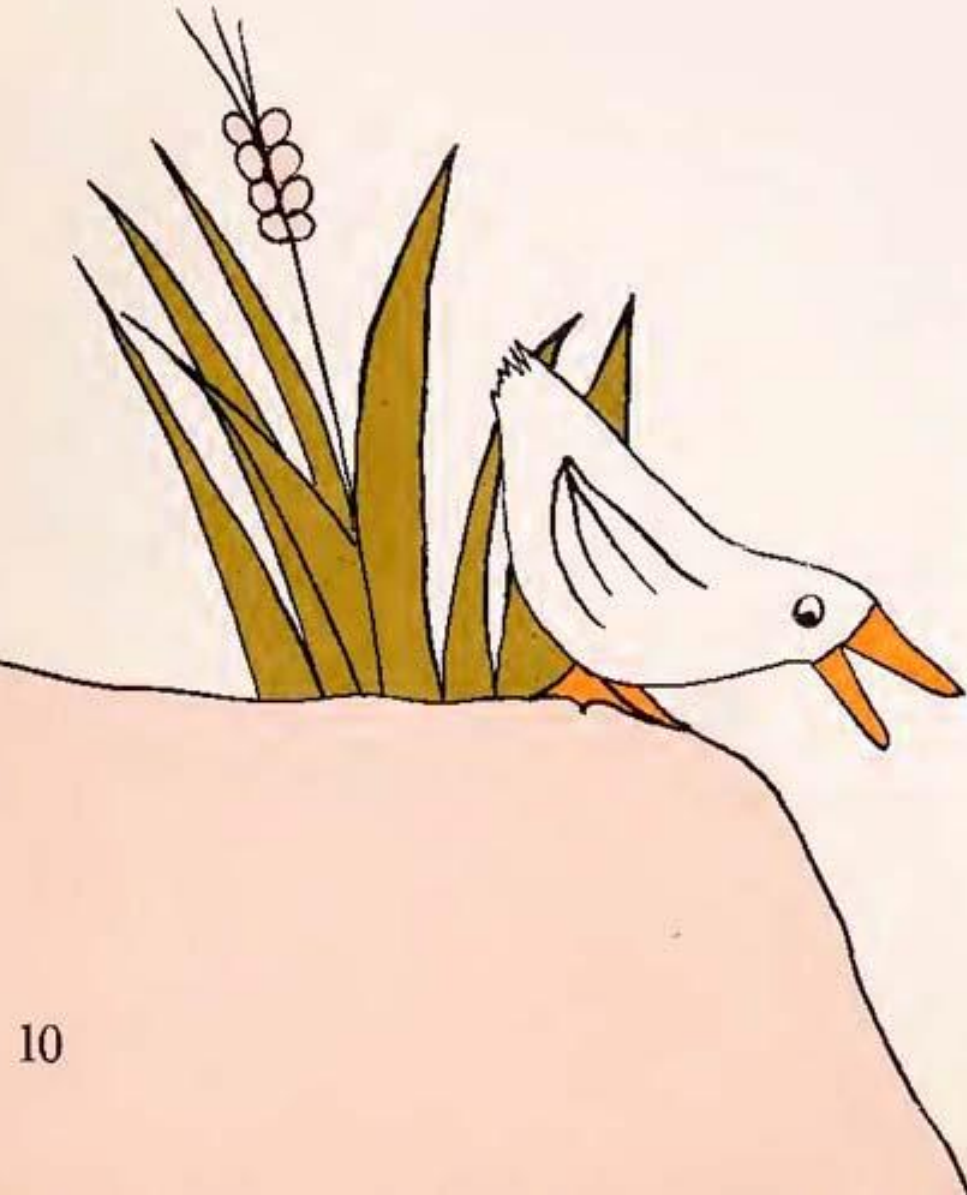

मी खूप आनंदी आहे,

म्हणून तर गातो आहे,

कारण मी या मोठ्या, खोल खड्ड्यात
आहे,”

हेन्नी नावाच्या मांजराने उत्तर दिले.

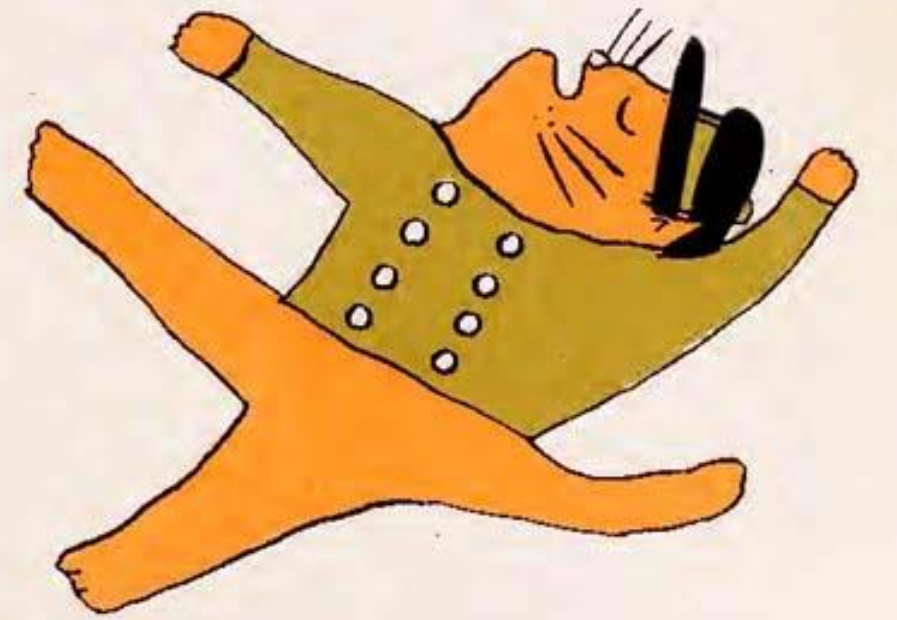

“आज या जगाचा शेवटचा दिवस आहे.
जे कोणी या मोठ्या, खोल खड्ड्यात
असतील,
तेच फक्त वाचतील.
आणि मी तर खड्ड्यात आहे.
म्हणून मी गातो आहे,
“मिरॉव! मिरॉव!
आनंदी आनंद गडे!
मिरॉव! मिरॉव!
आनंदी आनंद गडे!”

“पण हे तुला कसं समजलं?”
बदकाने विचारलं.

“ते तर माझ्या पुस्तकात लिहिलंय!”
हेन्नी नावाच्या मांजराने उत्तर दिले.

“मी पण तिथे येऊ का?”

बदकाने विचारले.

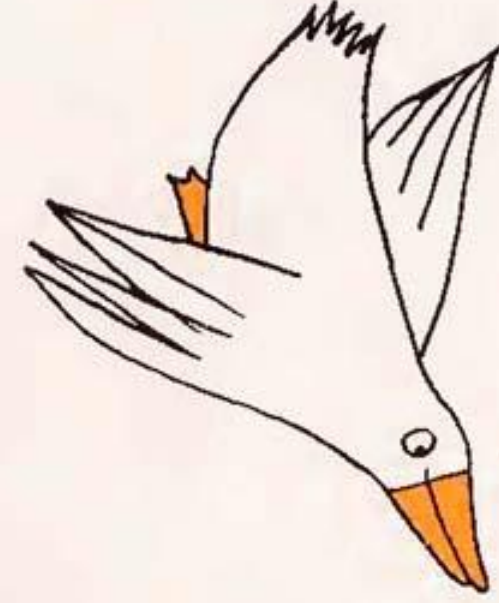
“ये, पण तू जर शिंकत नसशील तरच ये,”
हेन्नी नावाचे मांजर म्हणाले.

“माझ्या पुस्तकात लिहिलंय की
जे प्राणी शिंकत नाहीत,
त्यांनाच या मोठ्या, खोल खड्ड्यात राहता
येईल.”

“पण मला तर शिंकता येतच नाही,”
बदक म्हणाले.

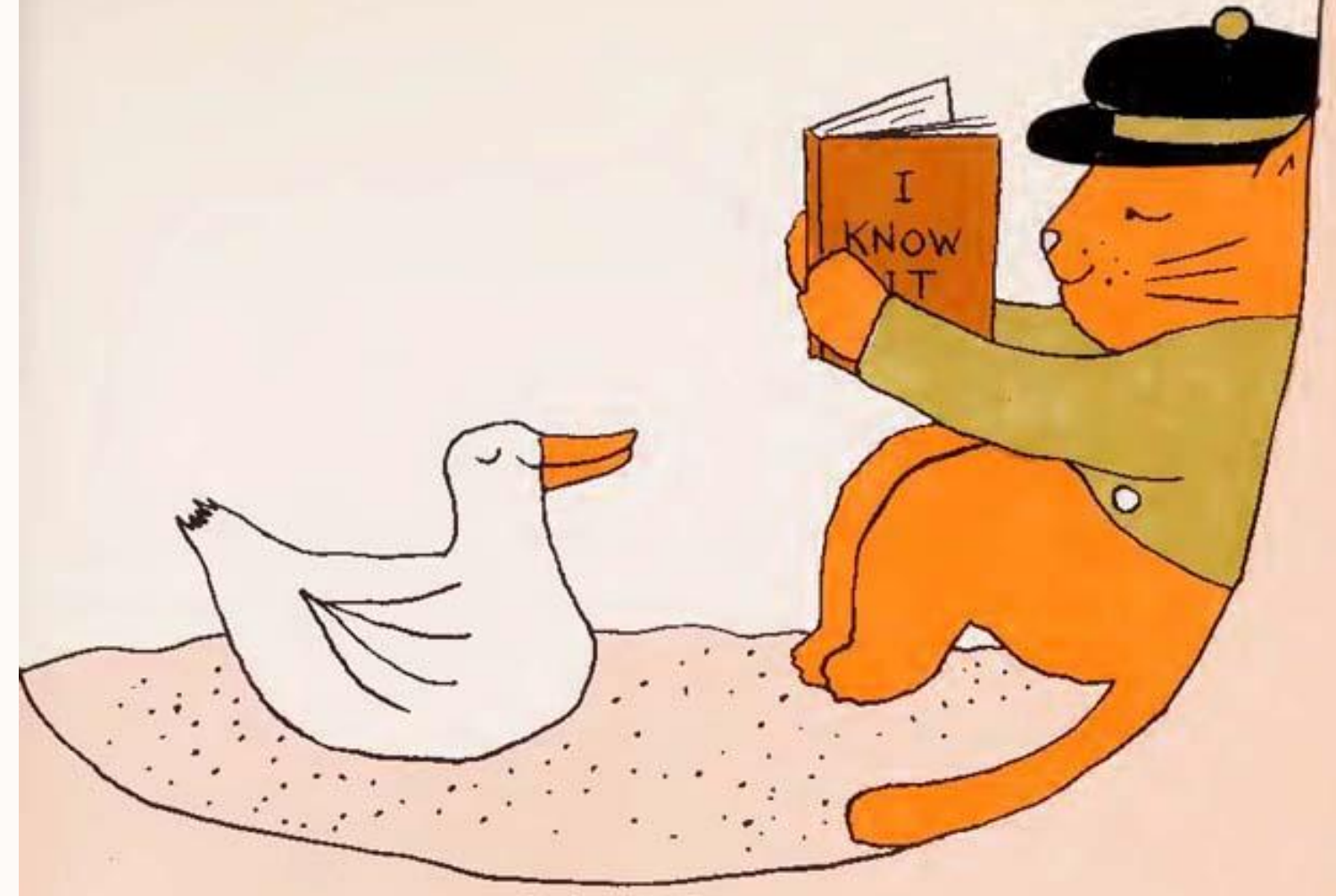
बदक उडत उडत

मोठ्या, खोल खड्ड्यात येऊन
बसले.

हेन्नी नावाच्या मांजराने
बदकाकडे पहिले
आणि विचार केला,
“हे बदक काही फार लहान नाही
आणि फार मोठेही नाही.
पण मला आपल्या पाठीवर घेऊन
या खोल खड्ड्यातून बाहेर पडायला
त्याला नाही जमणार.
छे!
परत काही तरी करावे लागेल.”

हेन्नी नावाचे मांजर
आपले पुस्तक परत वाचू लागले.
मोठ्या, खोल खड्ड्याच्या तळाशी
बदक उन्हात बसले.

३. बोकड

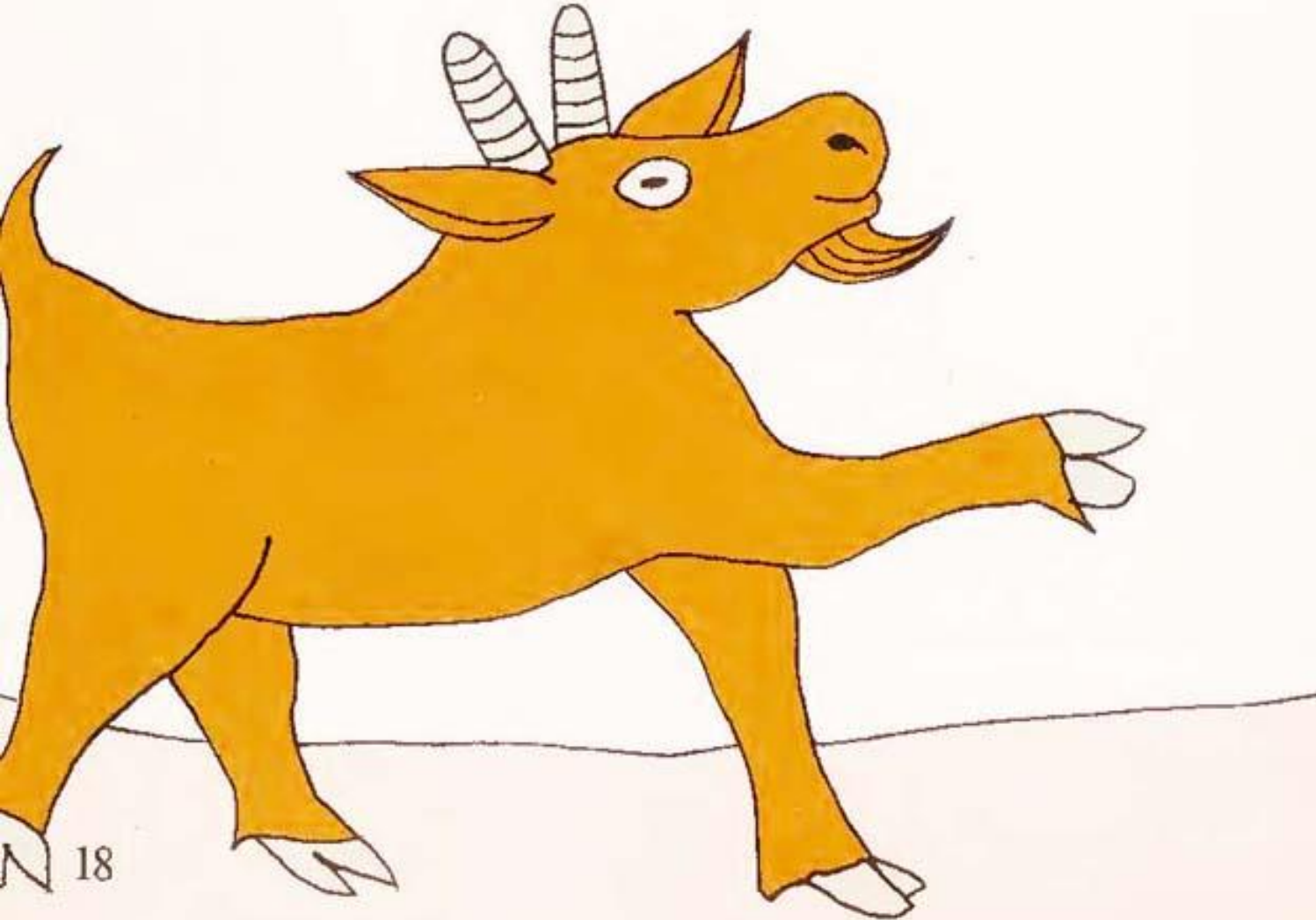
“ट्रिप, ट्रॅप, ट्रिप ट्रॅप!”

बोकड चालत चालत खड्ड्याजवळ आले.

हेन्नी नावाचे मांजर

उड्या मारत गाऊ लागले.

बदकानेही क्वॅक क्वॅक करायला सुरुवात केली.

“तुम्ही दोघे खड्ड्यात बसून काय करताय?”

बोकडाने विचारले.

“मिर्यॉव! मिर्यॉव !

क्वॅक! क्वॅक!

काय मजा!”

हेन्नी नावाचे मांजर आणि बदक म्हणाले.

“आज जगाचा शेवटचा दिवस आहे.”

बदक म्हणाले.

“हेन्नीच्या पुस्तकात तसे लिहिलेच आहे.

पण या मोठ्या, खोल खड्ड्यात

आम्ही सुरक्षित आहोत.”

“मग मी पण येतो,”
बोकड म्हणाले.
एक मोठा आवाज करत
बोकडाने त्या खोल खड्ड्यात
उडी मारली.

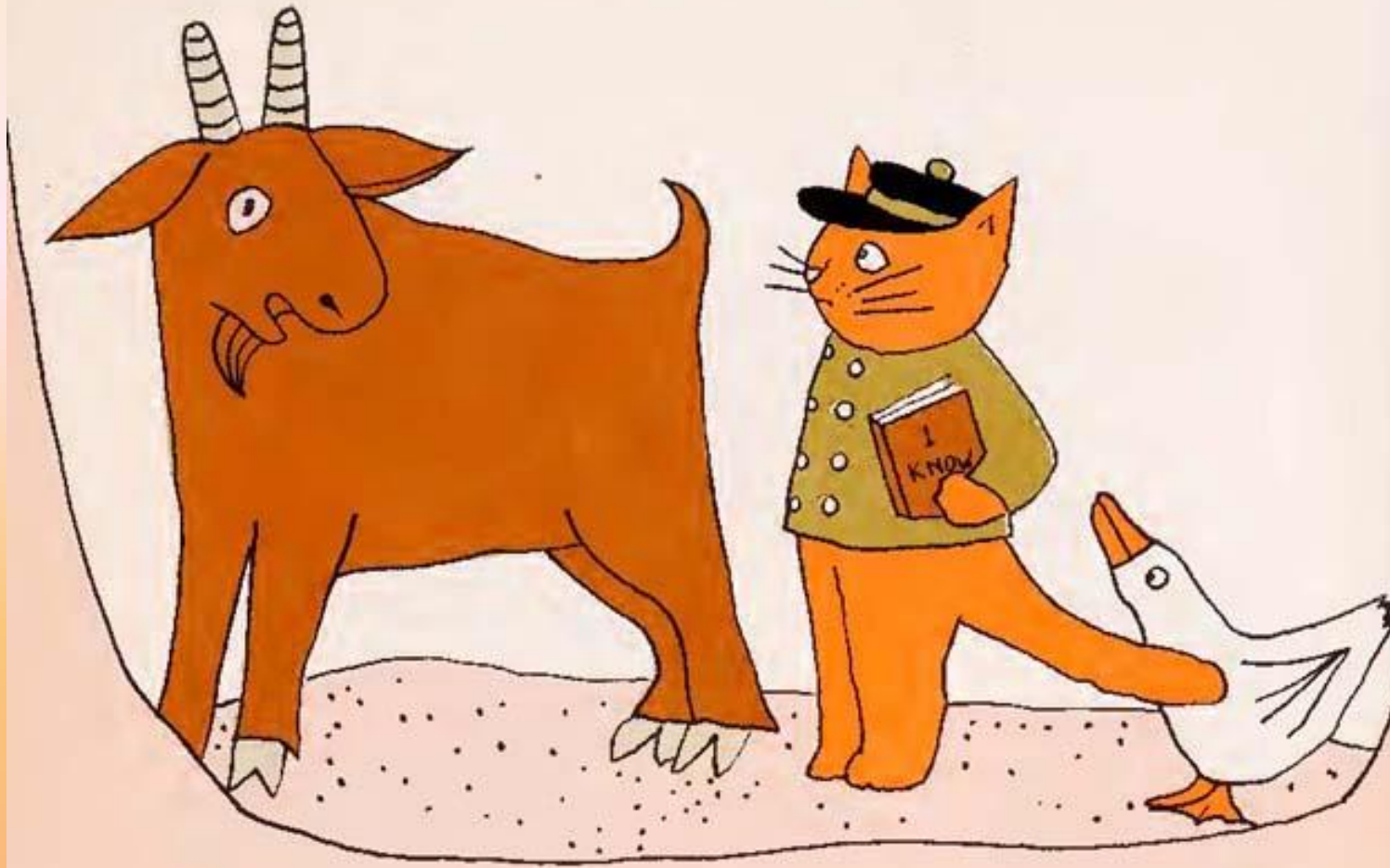

“एक मिनिट! आधी मला सांग,”
हेन्री नावाचे मांजर बोकडाला म्हणाले,
“तू कधी शिंकत नाहीस ना?”
“का?” बोकडाने गोंधळून विचारले.
“कारण, माझ्या पुस्तकात लिहिलंय
की जे कोणी शिंकत नाहीत,
तेच या खड्ड्यात राहू शकतात.”

“दाखव पाहू,”
बोकड म्हणाले.
बोकडाला वाचता येतच नव्हते.
हेन्री नावाच्या मांजराने
आपले पुस्तक बोकडाला दाखवले.

“खरंच की!” बोकड म्हणाले.

“नाही, नाही, मी कधीच शिंकत नाही.

कधी कधी माझे नाक फुरफुरते,

पण मी शिंकत मात्र नाही.”

“ठीक आहे!”

बदक आणि हेन्री नावाचे मांजर म्हणाले.

हेन्री नावाच्या मांजराने विचार केला,

“बोकड चांगले मोठे,

ताकदवान आहे.

पण मला नाही वाटत

की ते मला या मोठ्या,

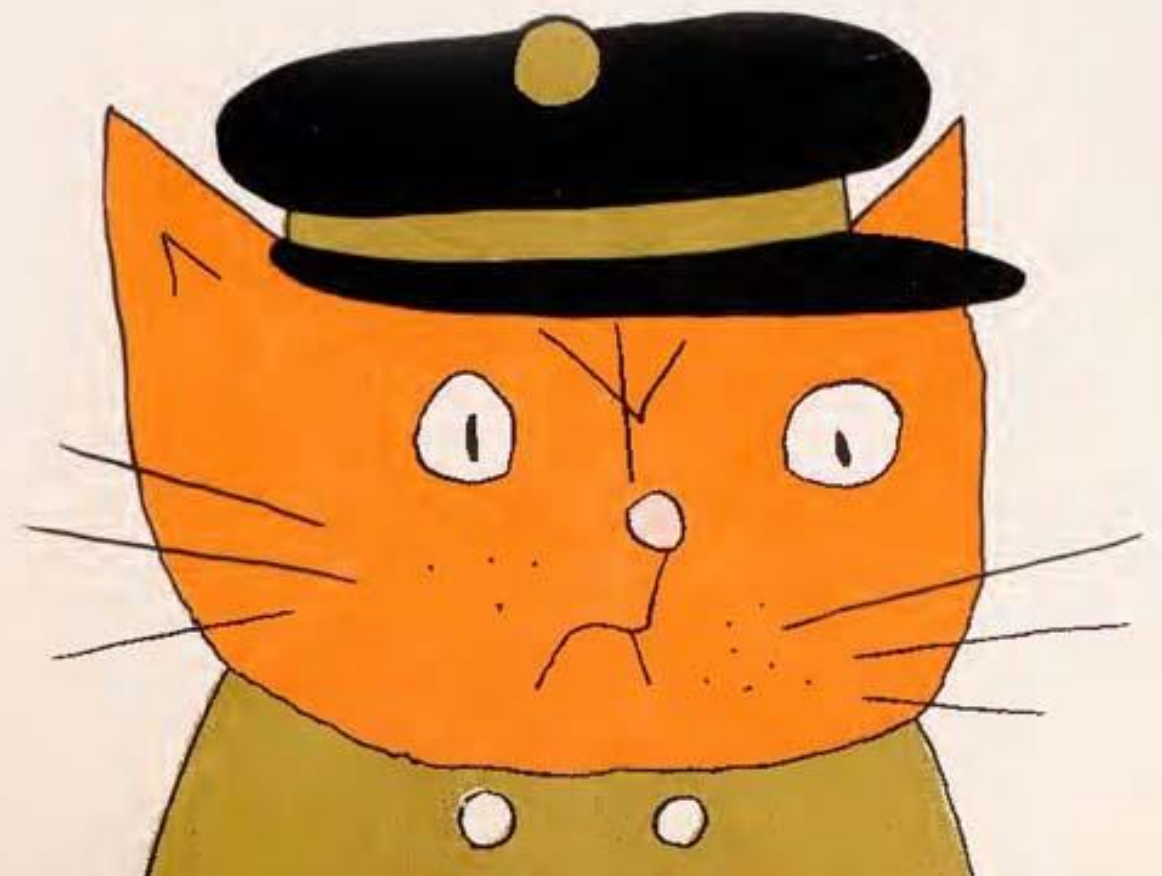
खोल खड्ड्यातून

बाहेर काढू शकेल.

छे!

आता मला परत काहीतरी

युक्ती शोधावी लागेल.”

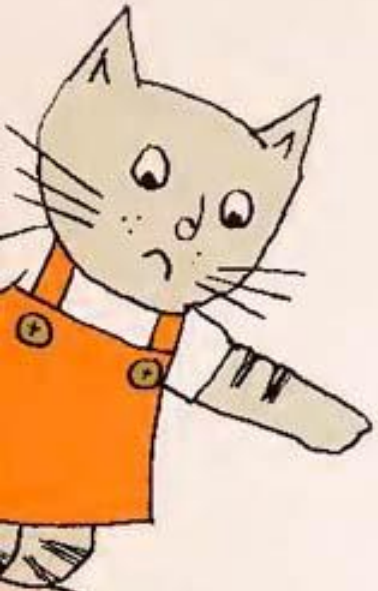
४. हेन्नीची बहीण

सॅन्ड्रा नावाची मांजरी
पावलांचा आवाज न करता
हळूच तिथे आली.
तिने खाली वाकून
त्या मोठ्या, खोल खड्ड्यात पाहिले.
सॅन्ड्रा नावाची मांजरी
हेन्नी नावाच्या मांजराची बहीण होती.

“हे काय हेन्नी? ती म्हणाली,
या खोल खड्ड्यात
तू काय करतो आहेस?”
“अगं ताई,”
हेन्नी नावाचे मांजर म्हणाले,
“आता लगेच इथे ये बरे.
आज जगाचा शेवटचा दिवस आहे.
पण या मोठ्या, खोल खड्ड्यात
मी सुरक्षित आहे.
बदक आणि बोकड देखील
सुरक्षित आहेत.
ताई,
तू पण लवकर इथे ये.”

पण सॅन्ड्रा नावाची मांजरी म्हणाली,
“वेडाच आहेस!

मला हे मुळीच खरं वाटत नाही.

हेन्नी, तू मात्र आता

या मोठ्या, खोल खड्ड्यात

चांगलाच अडकला आहेस!

“मला वाटतं

तुला माझी फजिती करायची आहे.

तू नेहमी असंच करतोस!

आता तुम्ही तिघे

मोठ्या, खोल खड्ड्यात बसून

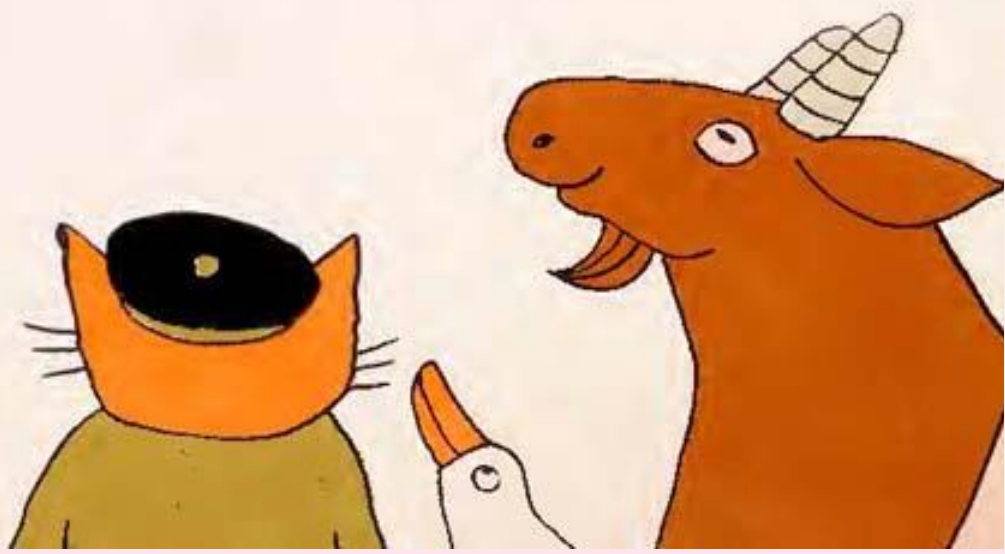
चांगली मजा करा हं!

अच्छा, बाय,”

आणि सॅन्ड्रा नावाची मांजर

पावलांचा आवाज न करता

तिथून निघून गेली.

हेन्नी नावाचे मांजर रडू लागले.

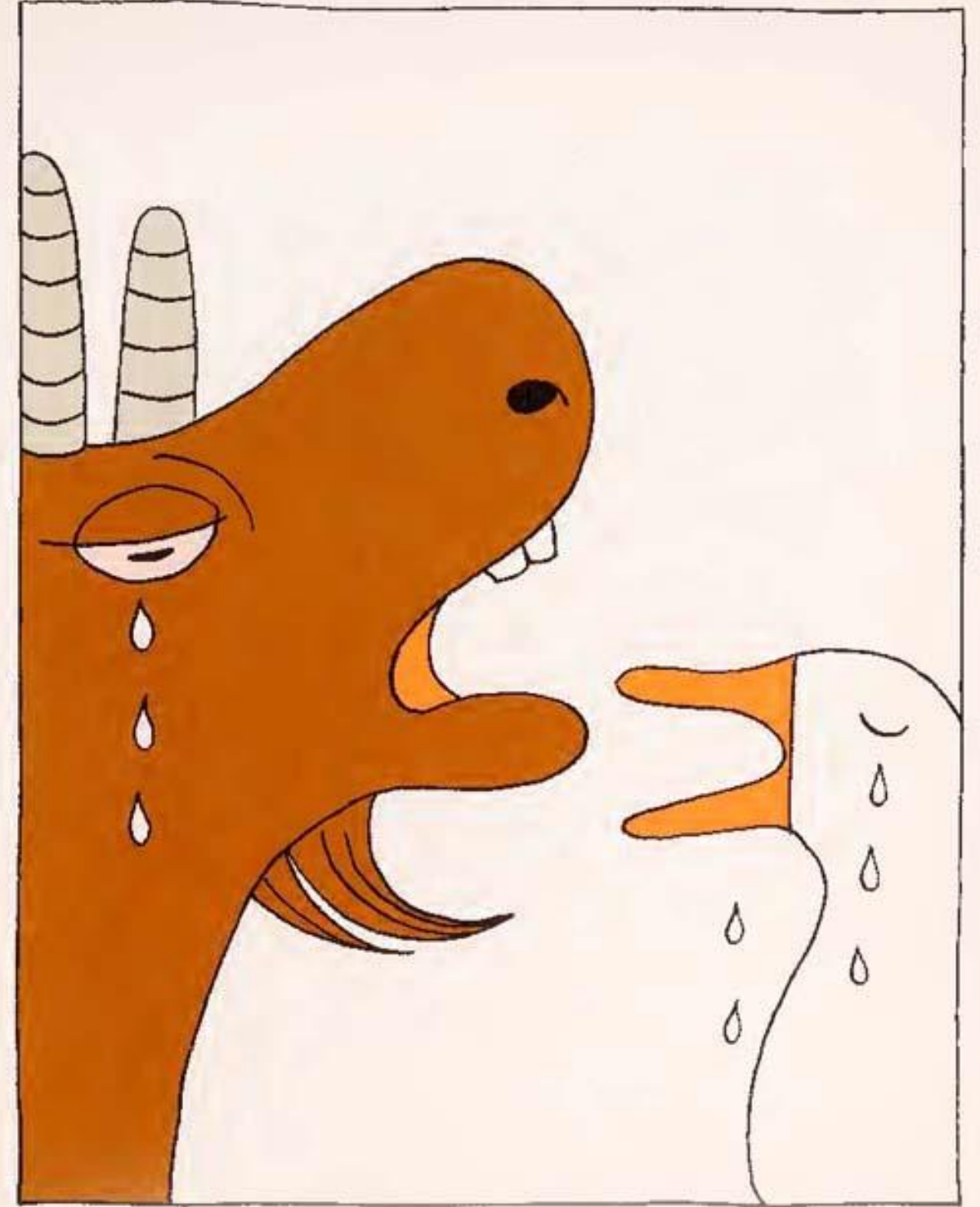
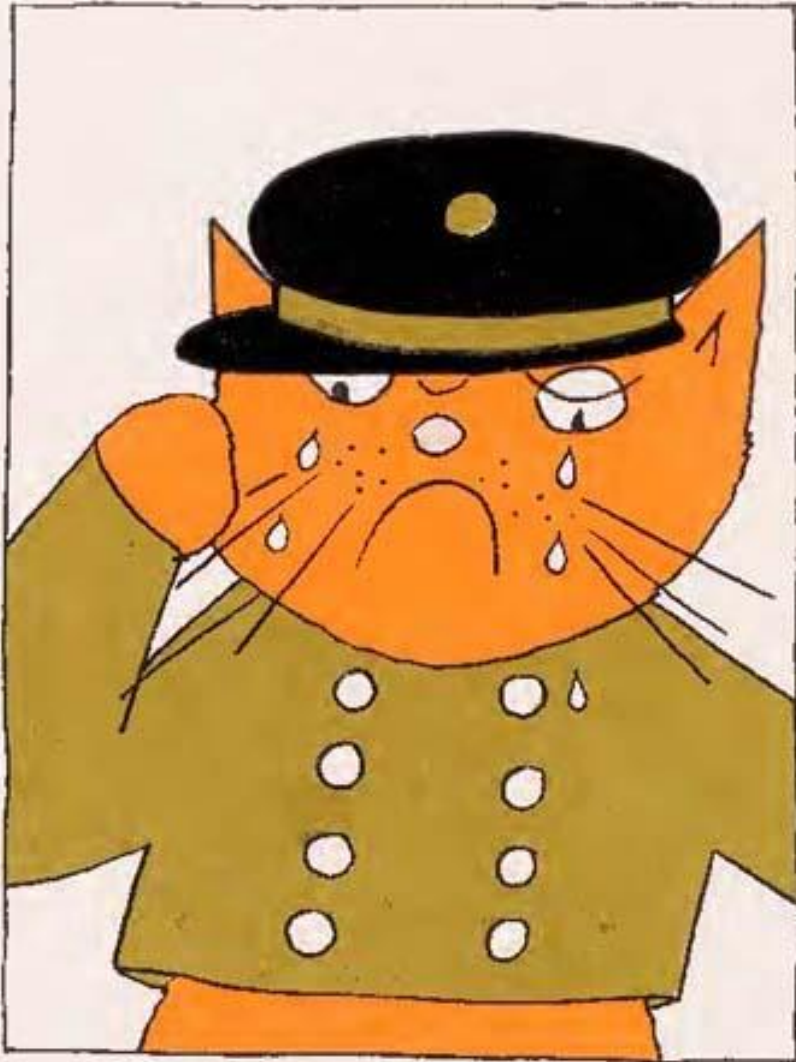
“माझी बिचारी ताई!

कधी ऐकतच नाही.

माझी लाडकी

सॅन्ड्रा ताई...

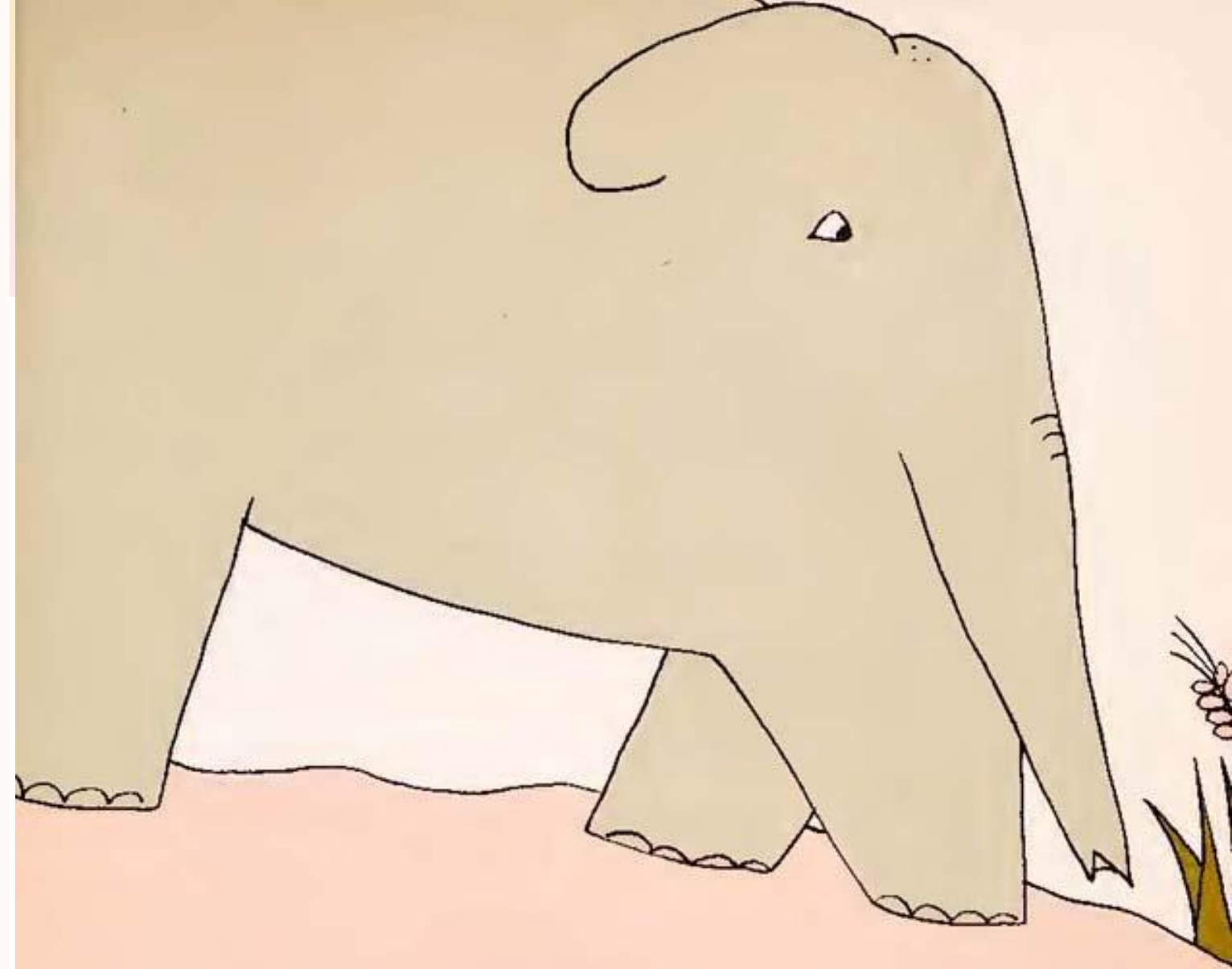
अरेरे! आता काय करू...!”

ते पाहून

मग बदक आणि बोकडही रडू लागले.

मग हेन्नी नावाचे मांजर म्हणाले,
“नाही, मित्रांनो,
आता आपण रडणं थांबवायला हवं.
रडलात की तुमचं नाक चोंदेल,
आणि रडलो
की मला शिंक येते.
म्हणून आता रडणं थांबवूया.”
मग ते रडायचे थांबले.
त्या मोठ्या, खोल खड्ड्यात
ते उन्ह खात बसले.
हेन्नी नावाचे मांजर
आपले पुस्तक वाचू लागले.

५. हत्ती

“हुश! हिश! हुश! हिश!”
एक मोठा हत्ती
तिथून निघाला होता.

हेन्नी नावाच्या मांजराने एक उडी मारली
आणि ते गाऊ लागले.

“मिर्यॉव! मिर्यॉव!

आनंदी आनंद गडे!

मिर्यॉव! मिर्यॉव!

आनंदी आनंद गडे!”

“क्वॅक! क्वॅक !”

बदकही गाऊ लागले.

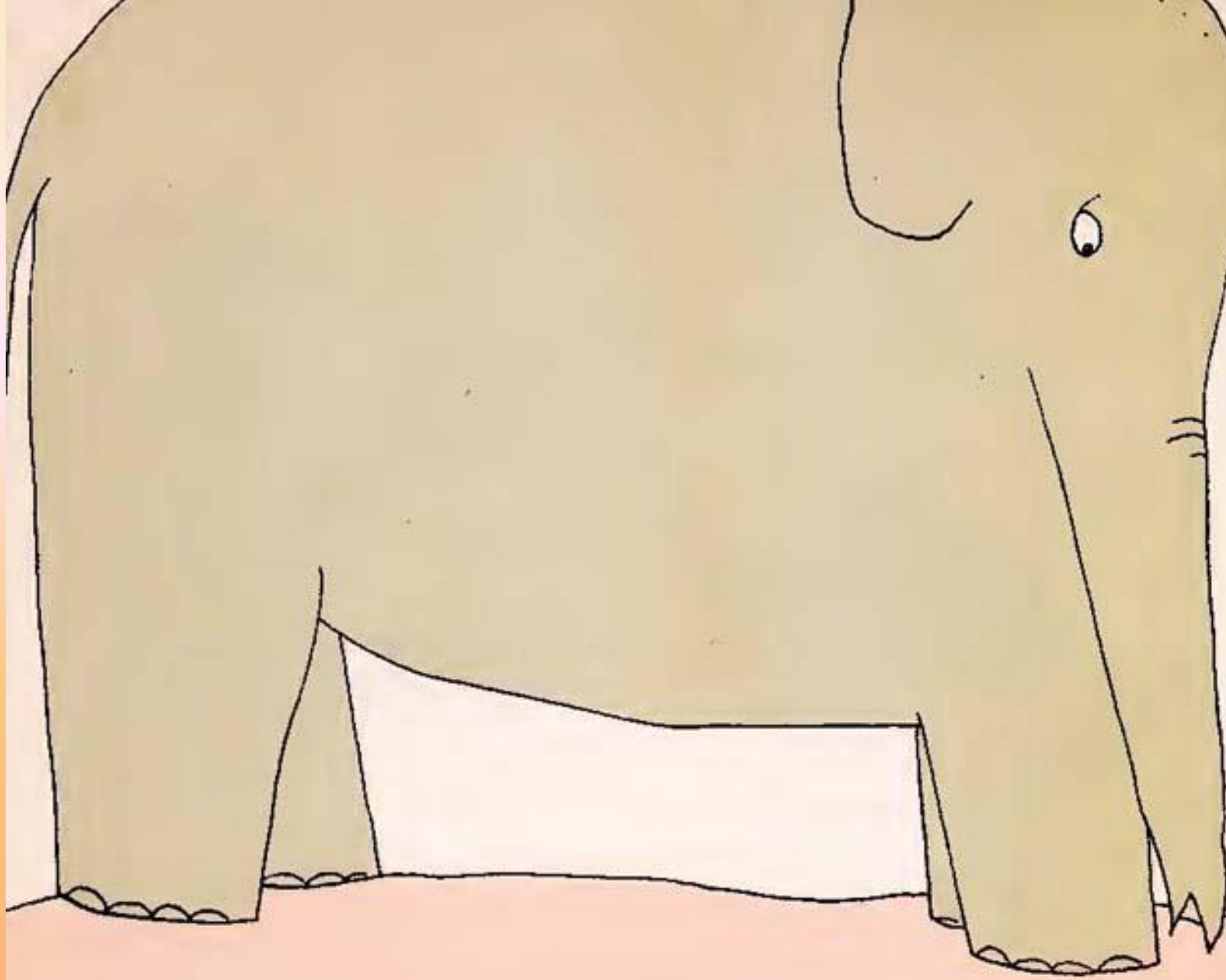
“बॅ ....! बॅ ....

ट्रिप... ट्रॅप...!”

बोकड देखील उड्या मारत

आनंदाने गाऊ लागले.

“अरे वा! बदक, बोकड,
आणि हेन्नी नावाचे मांजर!
या मोठ्या, खोल खड्ड्यात बसून
तुम्ही काय करताय?
आणि इतका मोठा गलका
कशासाठी करताय?”

मोठ्या हत्तीने
खाली वाकून त्यांच्याकडे पहिले.

“तुला माहित आहे का?

आज जगाचा शेवटचा दिवस आहे,”
बोकडाने उत्तर दिले.

“हेन्नी नावाच्या मांजराच्या पुस्तकात
तसं लिहिलं आहे.

आणि त्यात असंही लिहिलंय की
या मोठ्या, खोल खड्ड्यात
आम्ही सगळे सुरक्षित आहोत.”

“असं का? मग मलाही सुरक्षित राहायचं आहे.
हत्ती म्हणाला.

“मी पण येऊ का?”

“चालेल,” बोकड म्हणाले,

“पण तू शिंकणार नाहीस
याची तुला काळजी घ्यावी लागेल.

जे प्राणी शिंकत नाहीत,

तेच या मोठ्या, खोल खड्ड्यात
सुरक्षित राहू शकतात.”

“पण मी तर कधीच शिंकत नाही,”
हत्ती म्हणाला.

“एक मिनिट!”

हेन्नी नावाचे मांजर म्हणाले.

“तुझं नाक तर खूपच लांब आहे.
आणि या लांबलचक नाकातून
एक मोठी थोरली शिंक येऊ शकेल.”

“नाही येणार!”

हत्ती म्हणाला.

“मी कधी कधी जोरात वास घेतो.

कधी कधी माझे नाक फुरफुरते.

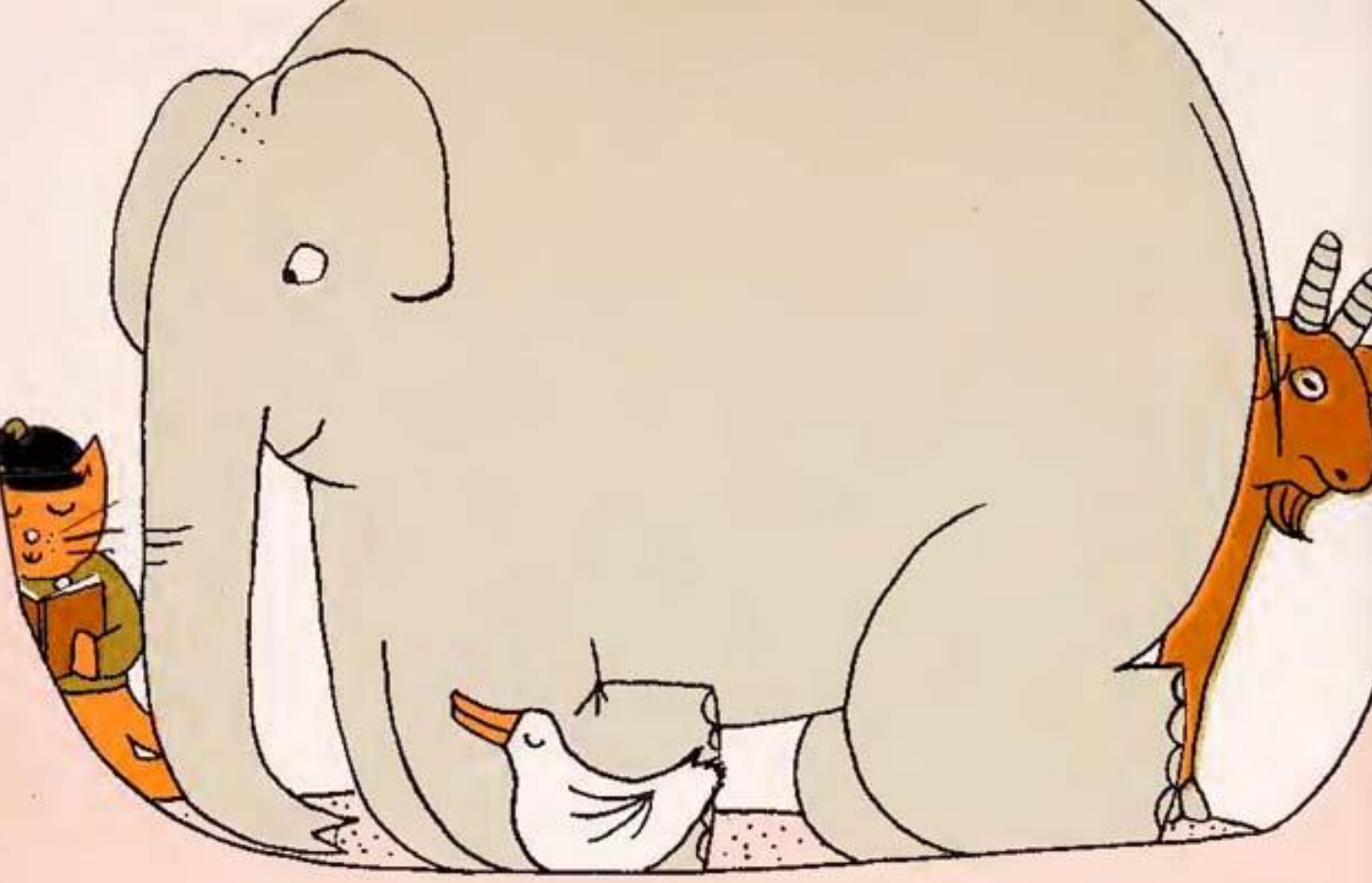
पण मी मुळीच शिंकत नाही.”

आणि हत्तीने त्या मोठ्या, खोल खड्ड्यात

उडी मारली.

त्याचा मोठा आवाज झाला.

हेन्नी नावाच्या मांजराने विचार केला,
“हा हत्ती तर खूपच मोठा आहे.
त्याला लांबलचक नाक आहे.
तोच मला मदत करू शकेल.”
हेन्नी नावाचे मांजर खूष होऊन स्वतःशी हसू
लागले
आणि आपले पुस्तक वाचू लागले.

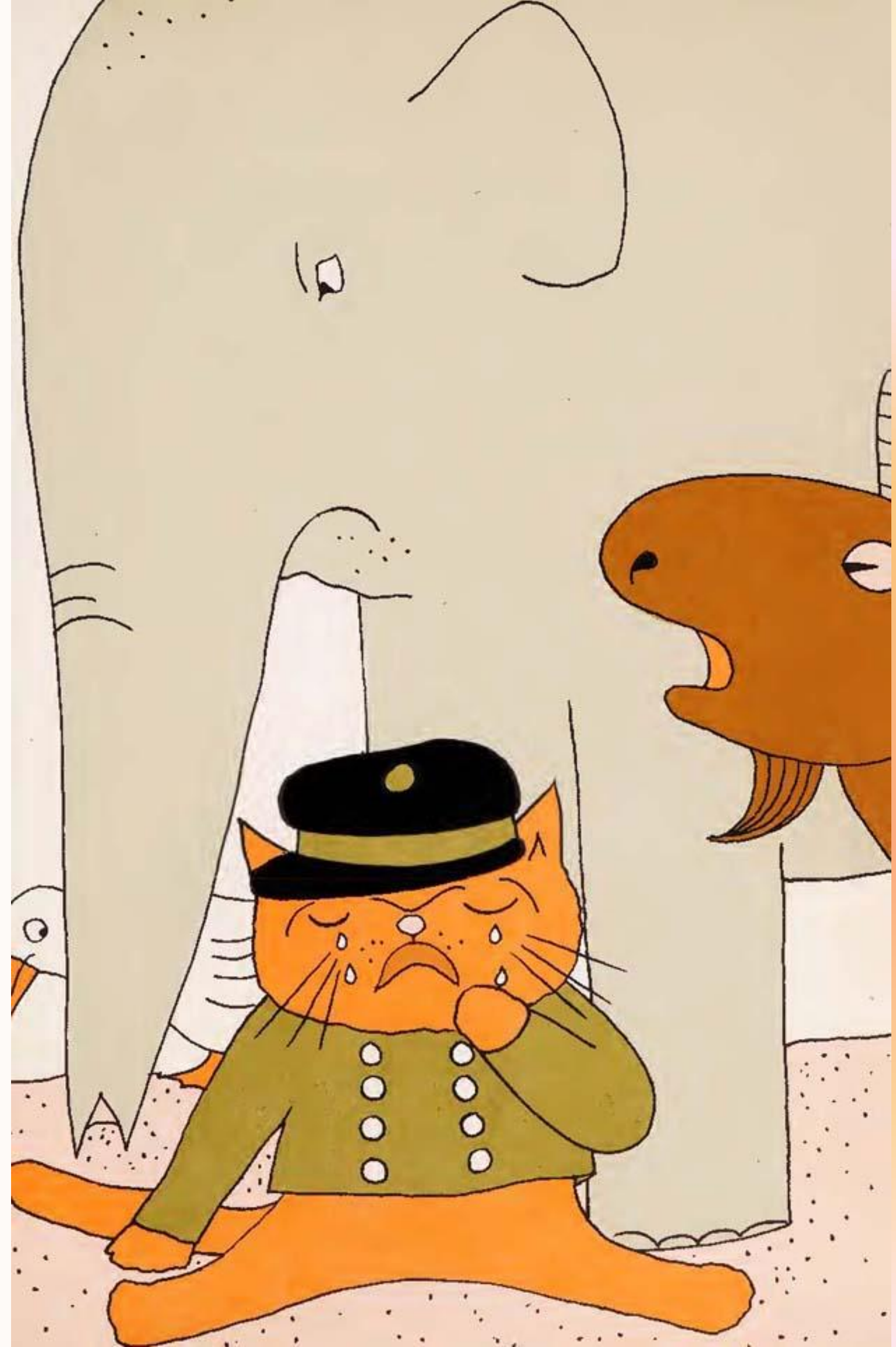
६. मोठी शिंक

थोड्या वेळाने
हेन्नी नावाचे मांजर हसायचे थांबले.
त्याने आपल्या डोळ्यातले पाणी
हळूच पुसले.
त्याचे नाक फुरफुरू लागले.
हत्ती, बोकड,
आणि बदक
सगळे त्याच्याकडे पाहू लागले.

“रडू नकोस,” बोकड म्हणाले.
“पण मी तरी काय करू,”
हेन्नी नावाचे मांजर म्हणाले.
“मला माझ्या गरीब बिचाऱ्या बहिणीची,
सॅन्ड्राची, आठवण येते आहे.
आपण बोलावले तरीही ती आली नाही.
हा तिचा मोठाच वेडेपणा होता.
बिच्चारी माझी बहीण!”
आणि हेन्नी नावाचं मांजर
जोरजोरात रडू लागले.

आपले डोळे

आणि नाक

त्याने आपल्या पंजाने पुसले.

त्याचे नाक फुरफुरायला लागले.

मग त्याचे सुरु झाले

“आ... आ...

आ... छ...”

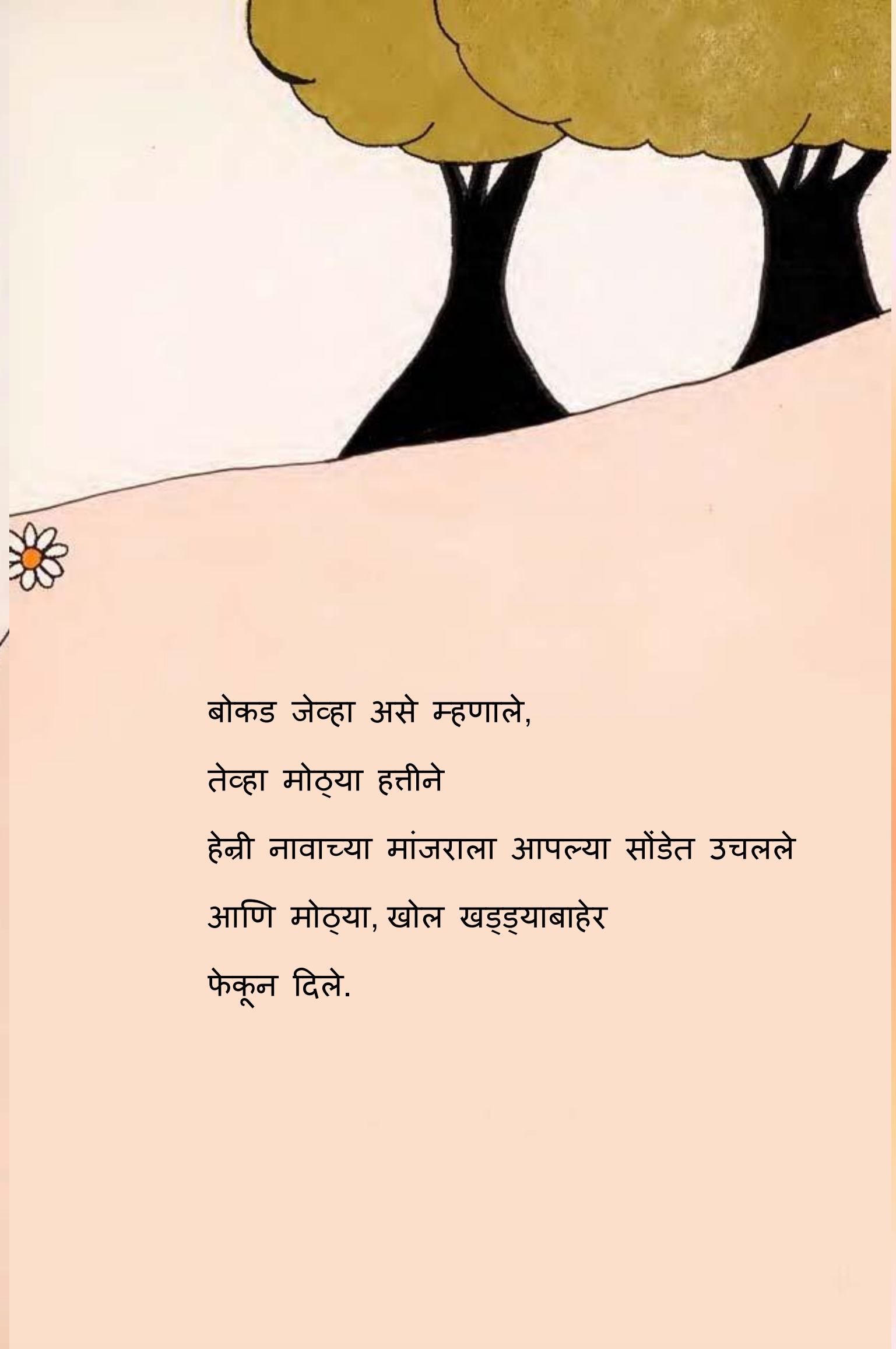
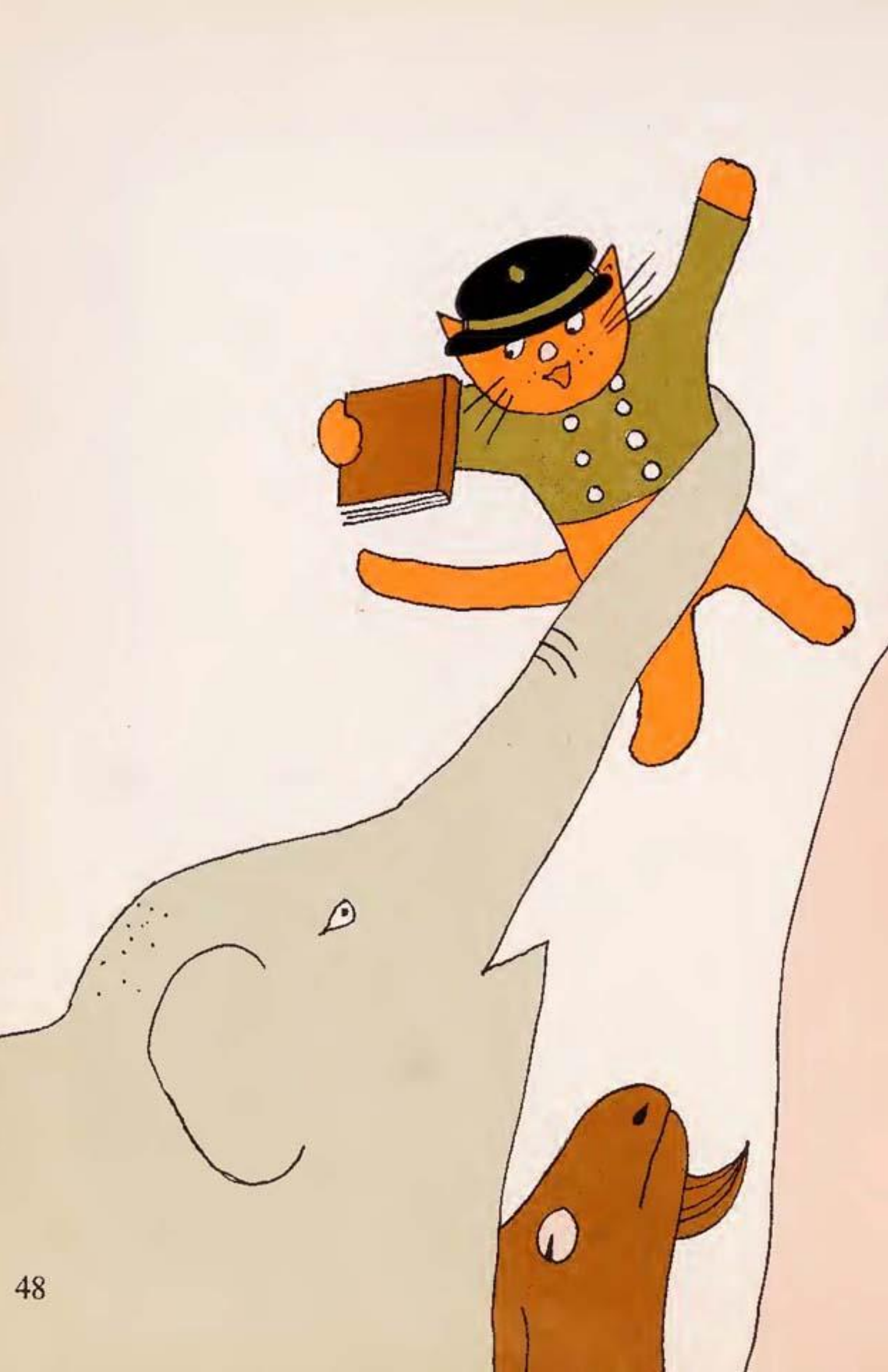
“आता हे शिंकणार!”

बदक म्हणाले.

“त्याला थांबवा!” बोकड म्हणाले.

बोकड जेव्हा असे म्हणाले,
तेव्हा मोठ्या हत्तीने
हेन्नी नावाच्या मांजराला आपल्या सोंडेत उचलले
आणि मोठ्या, खोल खड्ड्याबाहेर
फेकून दिले.

हेन्री नावाचे मांजर

आता हसू लागले.

“नमस्कार, मंडळी!”

ते म्हणाले.

“मी तुम्हा सगळ्यांना फसवलं आहे.

या खड्ड्यातून बाहेर कसं पडावं

ते मला समजत नव्हतं.

आता तुम्हाला जमत असेल

तर माझ्यासारखे बाहेर या!”

आणि हेन्री नावाचे मांजर

हसत हसत पळून गेले.

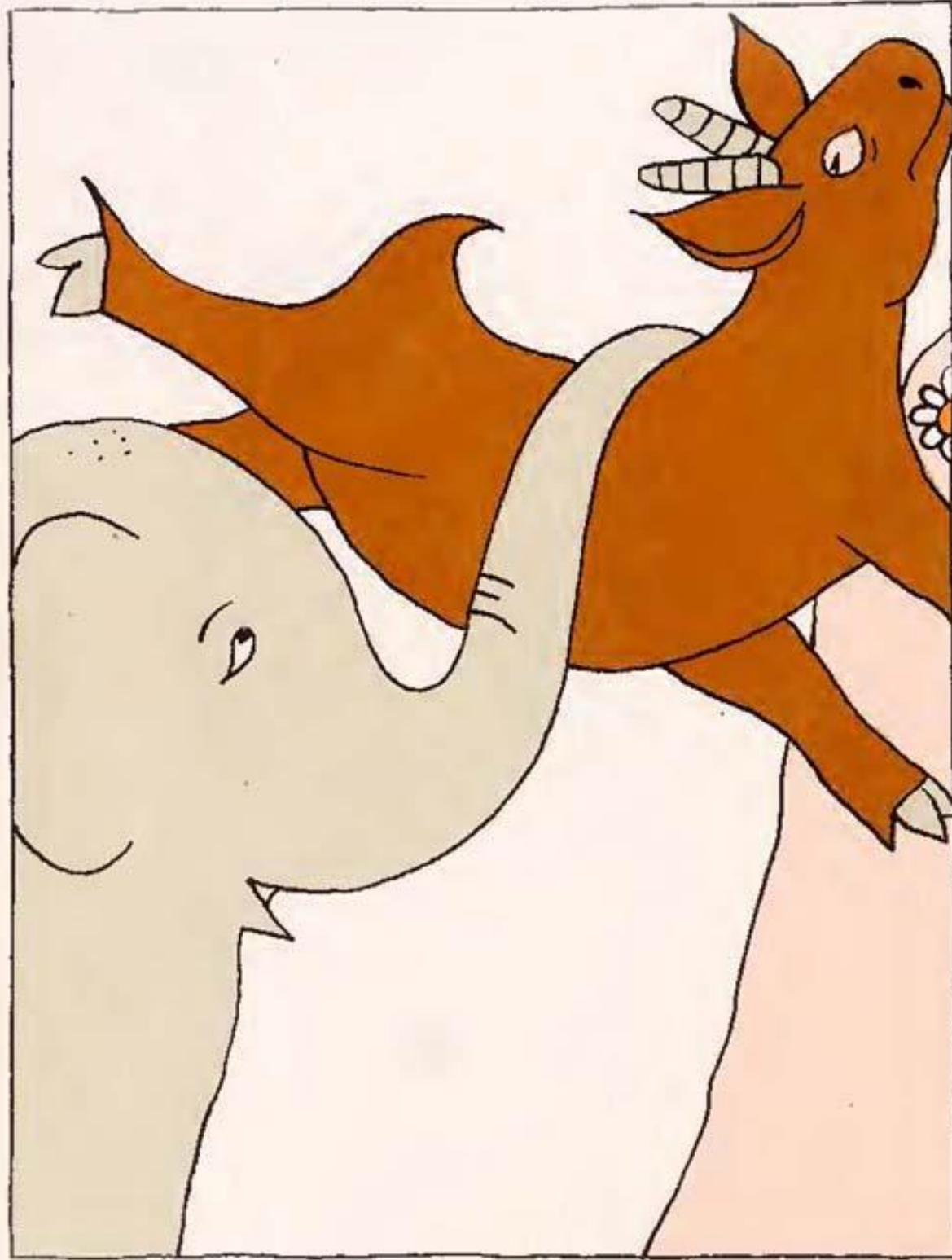
“क्वॅक! क्वॅक ! क्वॅक !”

करत बदक गेले उडून.

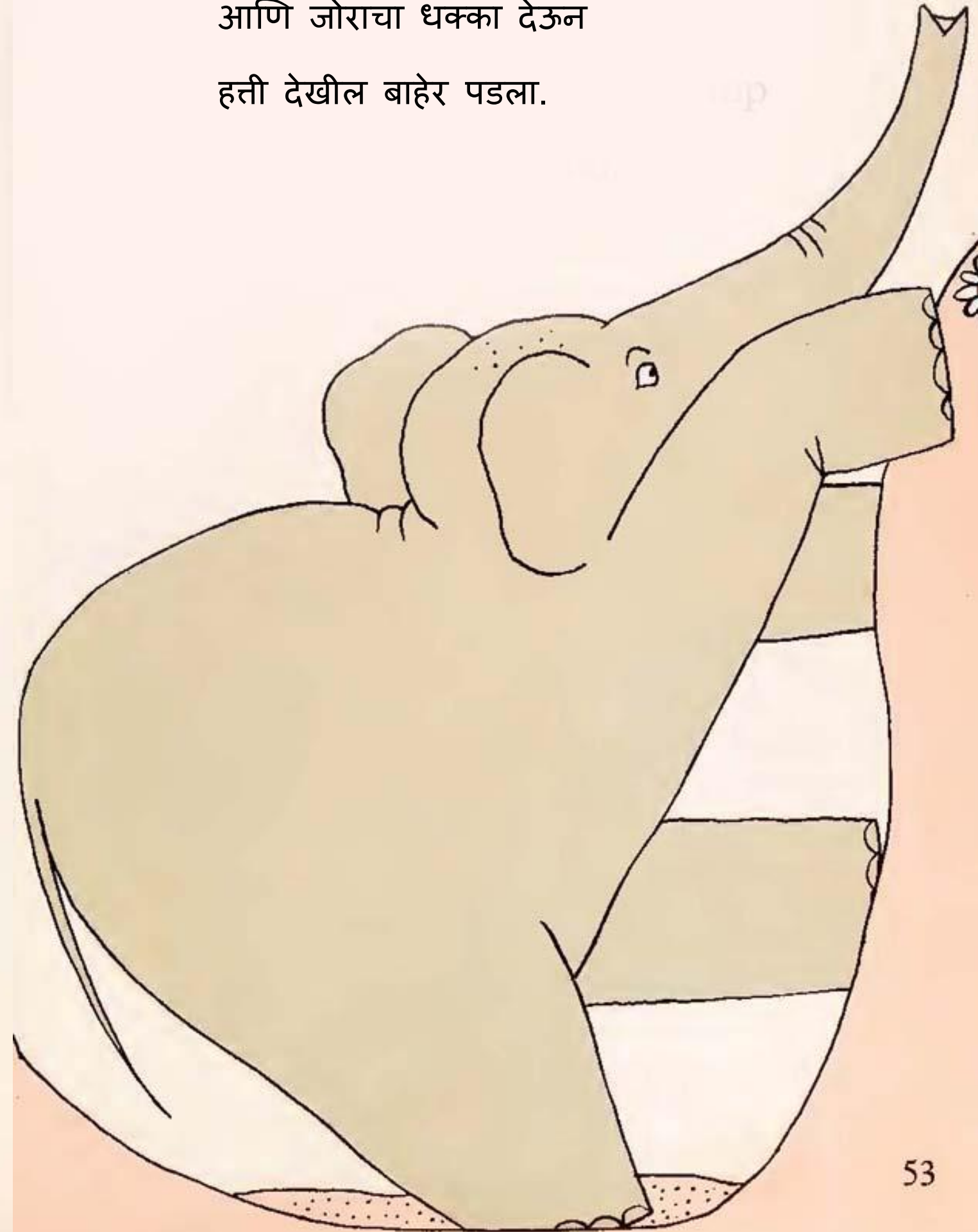

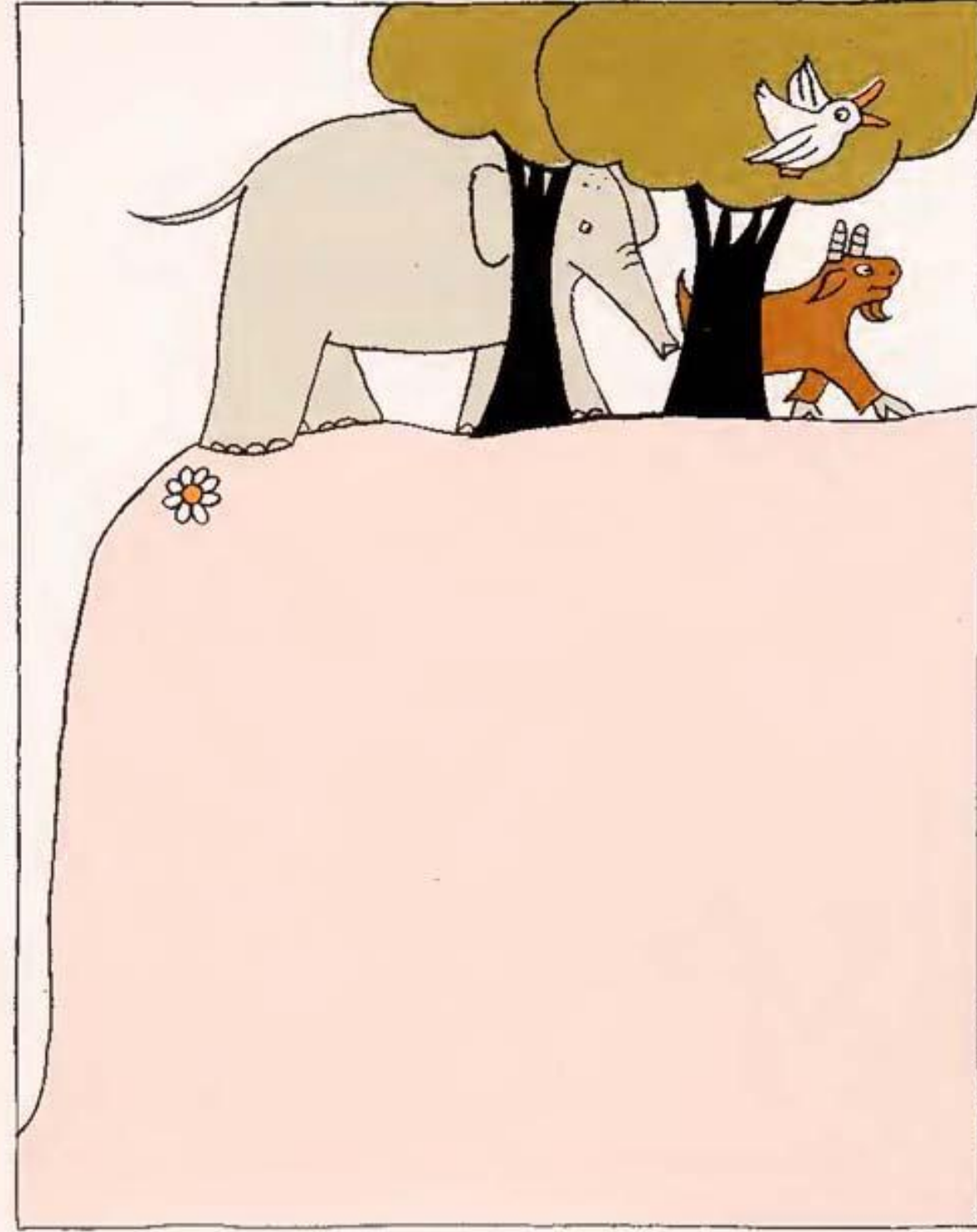

हत्तीने बोकडाला उचलले
आणि बाहेर फेकून दिले.

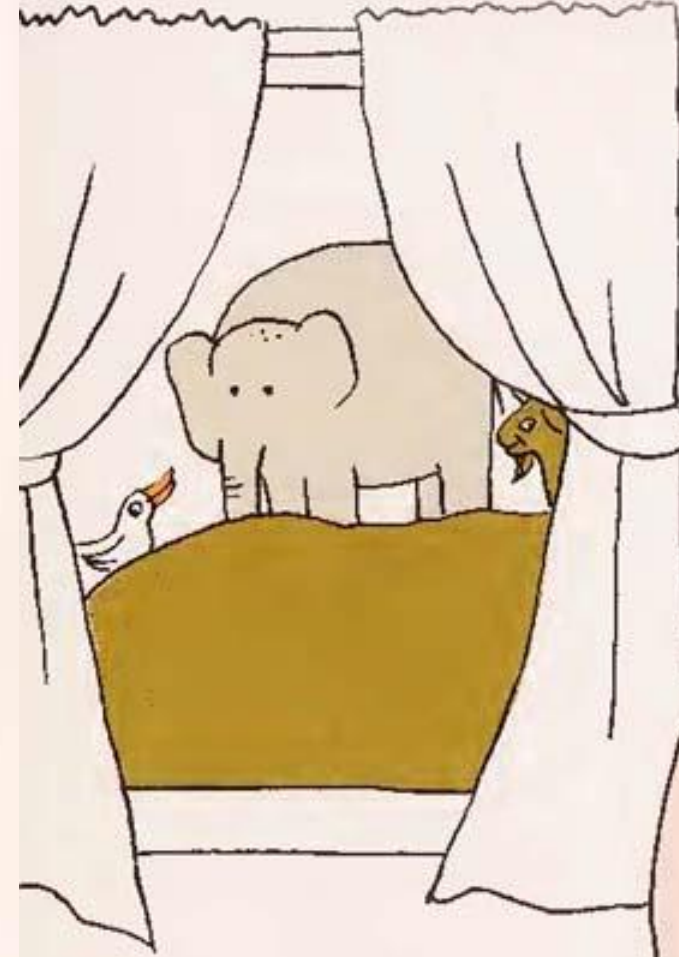
मग हत्ती ताठ उभा राहिला.
एक जोरदार उसळी घेऊन
आणि जोराचा धक्का देऊन
हत्ती देखील बाहेर पडला.

ते सगळे
त्या खड्ड्यापासून दूर निघून गेले.

पण हेन्री नावाचे मांजर
होते खरे हुशार.
दोन-तीन दिवस
ते पुस्तक वाचत
आपल्या घरातच लपूनच बसले.

समाप्त

